

UMIRAJOČA STARKA

M I L E K L O P Č I Č

*Zunaj divja vihar in lije dež.
Ste mar zato prišle, da zdaj molčite?
Tišine v sobi se bojim, preveč glasno
na šipe dež nabija. Prosim, govorite.*

*Pripovedujte, govorite kar že koli;
vseeno je, besed nič več si ne želim.
Da le glasove slišim, da le vem,
da nisem sama in da živim govorim.*

*Meni ni treba več nobenih razodetij,
iz vaših ust besede treba ni nobene.
In tudi vaših rok to zadnjo uro nočem;
kar pomnim, ste hodile ž njimi mimo mene.*

*Mar mislite, da res vas ne poznam?
Moč res usiha, zdrav je še spomin —
in vem, kako kazale ste za mano,
ko se je v svet potepel moj edini sin.*

*Posmihale ste se za hrbtom meni,
ki sem rodila sina za življenje cest,
ki mi bilà je vsaka noč bedenje,
samota vsak večer, vsak dan bolest.*

*Kdor tu pod streho se rodi, je ves preklet,
najtišji klic odtod na ceste ga bo zabil.
Zahvaljen, fant, da si od nas pobegnil!
To res ni dom, lahko si ga pozabil.*

*Kdor tu živiš, z življenjem si navzkriž.
Med tebe in življenje se postavi nekaj,
kar ti ne dá do njega in trpiš,
pa móli, kolni ali s svetom se prerekaj.*

*Tako se s tistim nekaj vse življenje bíješ
in vsak dan znova kri v upor kipi.
A vsak dan znova padaš in podlegaš,
srce se v gnojni tvór ti spremeni.*

*Med tebe in življenje se postavi smrt
in čaka, da do kraja ves usahneš.
Nobenega trenotka ti ne podari;
ko že čohniš, šele takrat v jesen omahneš.*

*Jesen je zunaj. Ta jesen je moja ...
Ne spogledujte se in ne skrbite!
Pri nas umiramo brez vsake groze:
v rokó mi dajte svečo ter mi jo prižgite!*

VILLONOVA OSMRTNICA

SEBI IN TOVARIŠEM, OBSOJENIM NA VEŠALA

POSLOVENIL OTON ŽUPANČIČ

*Bratje ljudje, ki dihate še zrak,
ne imejte src zakrknjenih za nas,
saj, če se smili vam tak siromak,
Bog se tem rajši bo ozrl na vas.
Tu vidite pet, šest pripetih nas:
meso, nekda j preveč na požrtije,
nam že je vse razjedeno in gnije,*